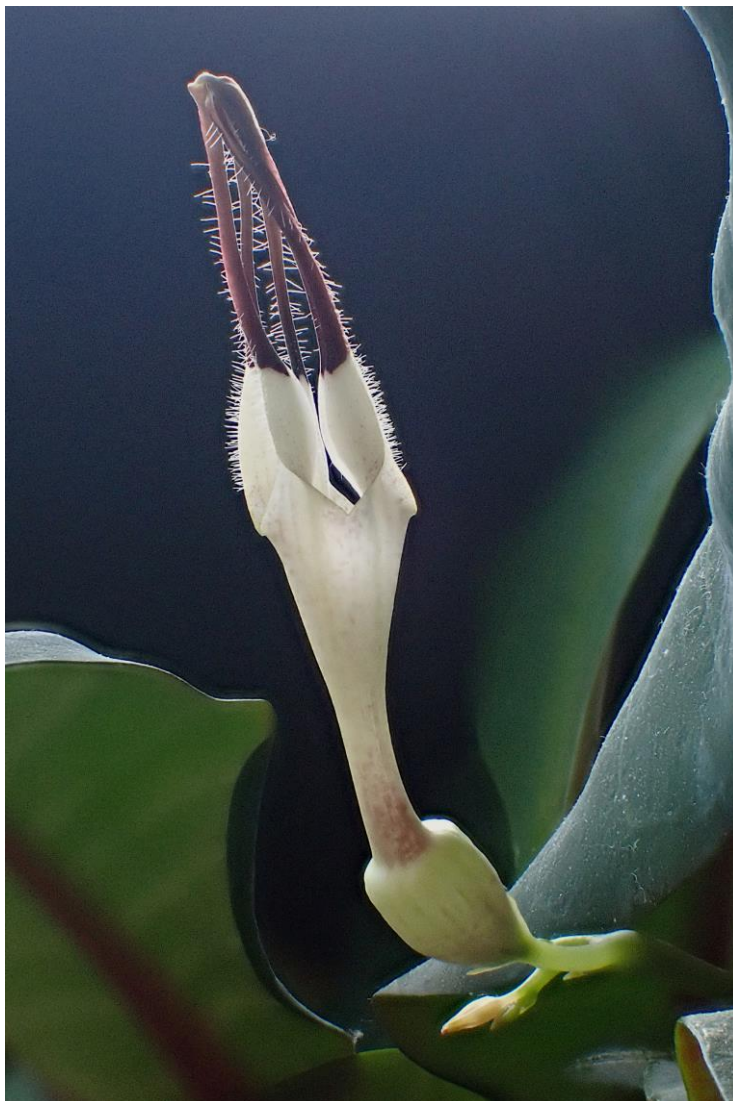

NOVIOCACTUM

Digitale nieuwsbrief van de afdeling Nijmegen van
Succulenta

Jaargang 8 nummer 1, januari 2023

Ceropegia bosseri op 7 december in bloei op de vensterbank

SAMENSTELLING BESTUUR VAN DE AFDELING NIJMEGEN

Theo Heijnsdijk
voorzitter

0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Johanna Jongekrijg
penningmeester

0485 - 880300
johannajongekrijg@gmail.com

Riet Maessen
secretaris

024 – 3440425
rietmaessen@xs4all.nl

REDACTIE NOVIOCACTUM

Theo Heijnsdijk

0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Contributie: € 20,- per jaar (huisgenootleden € 10,- per jaar)
gironummer NL12ABNA0805932216 tnv J. Jongekrijg en/of
T. Heijnsdijk.

Bijeenkomsten:

Wijkcentrum De Schakel, Archimedesstraat 9, 6533 MA Nijmegen
Aanvang 19.30 precies.

Afdeling
Nijmegen

succulenta

Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers
van cactussen en andere vetplanten

Uitnodiging

Beste succulentenvrienden,

Allereerst voor jullie en jullie geliefden een goed en gezond 2023. Het maakt ons blij om onze medeclubgenoten te kunnen ontvangen in Ben's nieuwe stulpje in Cuijk. In het centrum, in een stil straatje, Julianastraat 10a. Op dinsdag 10 januari vanaf 19.30 zijn jullie met partner van harte welkom om samen het nieuwe jaar in te luiden.

Hartelijke groet,

Ben en Johanna

Ik hoop dat jullie een aantal planten van Kees van Elk mee terug naar huis willen nemen. Ik breng ze dinsdag 10 januari mee.

Op dinsdag 14 februari hebben we in ieder geval de jaarvergadering. De verdere invulling is nog niet bekend.

Noteer ook vast de volgende data in de agenda:

dinsdag 14 maart 2023

dinsdag 11 april 2023

dinsdag 9 mei 2023

Theo

Verslag bijeenkomst dinsdag 13 december 2022

Alweer de laatste bijeenkomst van het jaar en de derde op de nieuwe locatie.

Om 8 uur opent Theo deze bijeenkomst en hij verwelkomt de 9 aanwezigen. Iedereen heeft dan al naar de planten van Kees gekeken en min of meer ook de keuze gemaakt welke een nieuwe “thuis” krijgen. Theo vertelt dat hij 2 maal heeft moeten rijden om de planten van Kees weg te halen. Ook zegt hij dat hij nu ook niet alles heeft kunnen meebrengen. Waarschijnlijk komt er weer een lading op onze nieuwjaarsborrel die deze keer bij Ben zal zijn. Dan kan iedereen ook gelijk zijn nieuwe huis bewonderen. De datum al vastgesteld op 10 januari 2023.

Inmiddels heeft Mireille alles klaar gemaakt voor haar “begaamde” quiz. Ze zegt dat ze ons op de proef gaat stellen en we zijn dus zeer benieuwd naar haar nieuwe presentatie. Ze vertelt dat ze deze quiz gemaakt heeft met behulp van een ‘programmaatje’ in Powerpoint. Ze heeft voor de foto’s een deel van haar eigen foto’s gebruikt en een deel uit Flickr. Uiteindelijk zijn er 58 vragen te beantwoorden en blijkt dat Theo (who else...?) weer de nummer één is, gevolgd door Ben op de tweede plaats, Johanna eindigt op de derde plaats.

De nieuwe presentatie van Mireille valt zeer in de smaak. Het zijn telkens meerkeuzeantwoorden en soms ook meerdere foto’s van steeds iets groter detail van de plant. Op deze manier weet Mireille onze aandacht vast te houden en blijft het zeer onderhoudend tot het eind.

Dank je wel Mireille en ik zou zeggen volgend jaar weer.

Riet

Soms begrijp ik het niet

Vorig jaar in Bennekom had ik zeer ijverig gezaaid, het zaad kwam goed op en 's nachts verschenen visioenen van een vrijwel oneindig grote kas vol met de prachtigste mesems. Nu een jaar later is de harde realiteit dat slechts een handvol planten hun eerste jaar hebben overleefd. (afbeelding 1).

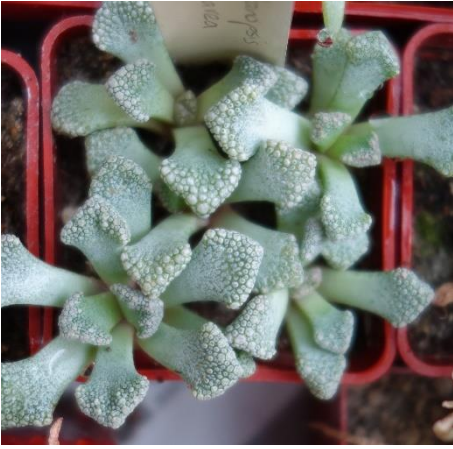
Afb. 1: De collectie mesems

Twee verzachtende omstandigheden: Ondanks ijverig schermen temperaturen veel te hoog in de zomer en mijn verhuizing van Bennekom naar Cuijk. De zaaigrond bleek weerbarstig, in bijna ieder potje ontstond korstvorming van algen en deze trokken de jonge plantjes uit de potgrond. Ook tijdens de verhuizingsvoorbereidingen is de verzorging van de zaailingen behoorlijk verwaarloosd. De overgebleven planten logeren nu bij Johanna, die in haar toch zo volle serre ruimte heeft vrijgemaakt. Het vreemde was wel weer dat van de dertig lithopszaaisels er vier overbleven die het weer wel verrassend goed deden. Sommige struikvormige mesems deden het geweldig; *Oscularia*

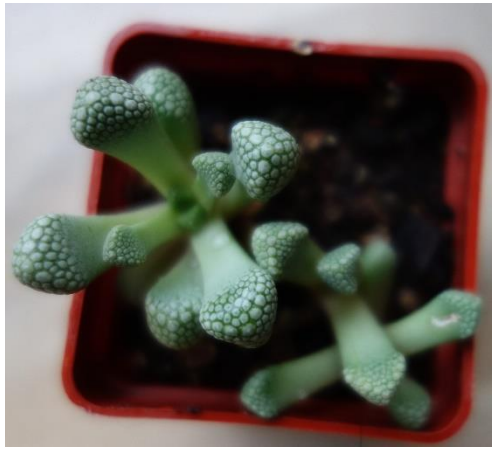

Afb. 2: Oscularia deltoidea

deltoidea moest ik zelfs uitdunnen om er niet te veel van te krijgen (afbeelding 2). Ook de Titanopsis en Aloinopsis soorten groeiden vlot en laten hun mooie bladstructuren al als jonge plant zien (afbeelding 3 t/m 6). Opvallend is dat sommige als jong plantje erg op elkaar lijken zoals Aloinopsis luckhoffii en Titanopsis primosii. Het zijn prachtige plantjes met een heel fraaie oppervlaktestructuur. Dat is heel anders dan de opvallende bladtekening van Lithops die veel gladdere bladeren hebben. Dit is meer mensen opgevallen, de auteurs van *Mesems of the World* schrijven '*Aloinopsis are some of the most desirable to cultivate*' Maar waarom doen deze succulenten soorten het zo goed en andere gezaaide soorten het zo slecht? De potgrond was van gelijke samenstelling en de groeiomstandigheden ook. Het lijkt er op dat de snelgroeiende soorten het beter doen dan de soorten met een wat tragere ontwikkeling. Onder de laatstgenoemde zitten de ultrasucculenten die langer in het kwetsbare jeugd stadium zitten dan de snelgroeiende soorten. Van Gibbaeum en Argyroderma heb ik met pijn en moeite een paar potjes in mijn collectie kunnen houden en ze groeien heel langzaam.

Afb. 3: Titanopsis calcarea

Afb. 4: Titanopsis primosii

Afb. 5: Alainopsis malherbei

Afb. 6: Alainopsis luckhoffii

In april-mei komt er in Cuijk een nieuwe serre tegen het huis aangebouwd waarin Johanna en ik beiden onze collectie gaan onderbrengen. Wordt nog een uitdaging, want haar warmteminnende euphorbia's hebben 's winters graag 15 - 17 °C en de meesems kunnen met 5 - 7 °C toe.

Ben Groen

Hoe kom je aan een collectie?

Een overpeinzing

Na talloze Succulenta's gelezen te hebben, komt er, althans bij mij, een gevoel van 'dit ken ik wel'.

Stukjes over nieuwbeschrijvingen, soorten/hybriden, zaaien, zaaigrond, ziektes etc.

Dus laat ik het eens over een andere boeg gooien. Hoe komt een succulentenliefhebber aan zijn collectie? En dan bedoel ik niet zaaien, kopen, erven. Dan denk ik aan wat heeft die persoon nu uiteindelijk in de kas staan. Zou het niet zo zijn dat een liefhebber planten heeft die hij/zij met plezier in leven kan houden? Ik ken liefhebbers die de tanden op elkaar zetten om toch maar die heel zeldzame (en moeilijke?!) plant in leven te houden en zelfs te vermeerderen. Hun collectie is een afspiegeling van de kweekkunst en staat bol van zeldzaamheden. Ik vermoed dat deze liefhebbers dun gezaaid zijn. Ook ken ik liefhebbers die van alles in de kas zetten, daar niet tot het gaatje voor gaan en dus een collectie hebben van soorten die het altijd wel doen. Die groep is waarschijnlijk groter, voorspelbaarder en saaier. Beide groepen genieten vast wel van hun planten maar wie het meest? Er is hier bij mijn weten nooit een enquête over gehouden maar het zou wel eens interessant kunnen zijn om uit te zoeken wat de beweegredenen zijn om juist de collectie te hebben die je hebt. Menselijke eigenschappen als begeerte, vasthoudendheid, gemakzucht, levenspatroon, woon(kas) situatie spelen hier op. Maar bij sommigen is interesse, nieuwsgierigheid belangrijk. Die beginnen met een collectie zus, zijn daarop uitgekeken dan schakelen ze over naar collectie zo, etc. Deze mensen wandelen als het ware door het plantenrijk. Ze verzamelen orchideeën en gaan binnen de orchideeën van warm naar gematigd of koel etc. Daarna naar succulenten, en daarbinnen van Mammillaria naar Rebutia etc. Dan komt de interesse naar rotsplanten, en daarna palmen, tuinplanten etc. Alles komt voor, in feite is het gezamenlijk resultaat van al die liefhebbers een gedeeltelijke afspiegeling van het plantenrijk.

Ben Groen

Partner van.....

30 jaar kassenbouw.

Ja, juist mede vanwege de cactusverzameling van de partner verhuisden wij 30 jaar geleden (1992) in de donkere decemberdagen naar 'buiten'.

December een jaar later was koud maar vooral heel erg nat. Het had veel, heel veel geregend. Omdat we aan een regenrivier gingen wonen, keken we in die dagen toch wat zorgelijk naar onze tuin. Het water van de Maas kwam steeds dichterbij. Ook de overbuurman gepokt en gemazeld in dit rivierengebied was verbaasd over de hoge waterstand. In geenjaren was het zo hoog geweest.

De cactusverzameling had na de verhuizing uit de zolderkas in Nijmegen een tijdelijke plaats gekregen in de reeds aanwezige platte bakken. Zorgzaam neergezet op piepschuimplaten. Op kerstavond, terugkomend van een warme kerstviering met zijn collega's, zag hij dat het water tot in de voortuin doorgedrongen was. De platte bakken liepen vol en de piepschuimplaten met daarop de potten met planten waren gaan drijven. In het donker evacueerde hij de cactussen en andere vetplanten naar binnen. Net op tijd: een dag later stond het water kniehoog. Jaren later kon hij de reeds voor de verhuizing gekochte tweedehands houten kas eindelijk neerzetten. Indertijd eerst afbreken bij de verkoper en dan nu stukje bij beetje opbouwen en vervolgens verven. De andere verhuizing- en verbouwingklussen waren nu nagenoeg klaar. Alles op zijn plaats zetten en de partner keek na maanden werken voldaan rond.

Hoewel: 's winters moest de kas geïsoleerd worden. Een jaarlijks terugkerende behoorlijke klus. Planten verzetten, noppenfolie omhoog langs de ramen, naar de overkant van de kas en daar weer langs de ramen naar beneden; en natuurlijk in het voorjaar weer opruimen. Eindeloos grote lappen folie moesten gevouwen en opgeborgen worden op de zolder.

Jaren later was hij toe aan een goed geïsoleerde kas, met verwarming, kant en klaar neergezet. 's Winters hoefde hij alleen maar de verwarming in de gaten te houden.

Jaren later was de inmiddels gepensioneerde partner toe aan een extra kas. De collectie en alle **niet** weg te gooien planten moesten toch een betere plek krijgen. Achter op het land verrees een 'kleine' kas, waarin vooral zaailingen een plaats vonden. De kas, als bouw pakket afgeleverd, werd door hem in coronatijd opgebouwd. Een mooie tijdsbesteding in die rare tijd.

Jaren later bouwden we een nieuw stuk aan het huis. Een verbinding tussen de twee huizen. Veel licht, mooi op zon en 's zomers lekker warm.

Natuurlijk, u raadt het al: ook deze ruimte werd zachtjes aan beschouwd als een nieuw onderkomen voor kleine zaailingen die veel licht nodig hebben.

Maar nu,
nu steek ik
daar soms
een stokje
voor en
hou het
scherp in
de gaten.
Een derde
kas zit er
echt niet
in. Een
tijdelijke
plek oké
maar dan
is het ook
echt
STOP.

